కథానిక

అవ్యక్తం

దాసరి సుబ్రహ్మణ్యం

సుబ్బారాయుడు ఘోర ప్రతిజ్ఞ చేశాడు; దారుణమైన శపథం పూనాడు. ప్రకృతి వైపరీత్యాలు కొన్ని, యాంత్రిక విపర్యయాలు మరి కొన్ని జరిగినై.

ఉత్తరధ్రువప్రాంతాల్లో భూకంపం కలిగింది. మద్రాసులో ట్రాము పట్టా వదిలేసి ప్రక్కన వున్న కాలిబాటమీద కెళ్ళి నిలబడింది. ఆకాశంలో రెండు విమానాలు తప్పుకునేందుకు ఖాళీ లేక ఢీకొన్నై. బి. ఏ. ఆనర్సు చదివిన ఓయింపతి భర్త కోసం పత్రికల్లో ప్రకటన చేసింది.

ఈ వార్తలన్నిటినీ ఆరోజు పత్రికలు ప్రకటించినై. కాని సుబ్బారాయుడి ప్రతిజ్ఞ విషయం ఏ పత్రికా ప్రకటించలేదు. ఎందువల్ల?

'ఎందువల్ల?' సుబ్బారాయుడు పత్రికని టేబిలుమీదనుంచి కిందకు నెట్టేసి ఆలోచించడం ప్రారంభించాడు.

ఈ లోకంలోని సకల చరాచరజీవకోటి భవిష్యత్తును నిర్ణయించేటంత బరువు, బలమూ వున్న తన ప్రతిజ్ఞను, లోకం యెందుకని చూడలేక పోయింది? అసలు లోకానికి యీవిషయం ఏమంత ప్రాముఖ్యమైంది కాదా?

గట్టిగా ఓ పాదం పట్టుబట్టి తలపంకించి, పెన్సిలు తీసుకున్నాడు. ఇంతలో వెనక ఎవరో వస్తున్న చప్పుడయింది. తిరిగి చూశాడు.

'మూడో ప్రపంచయుద్ధం వచ్చేటట్టుగా వుంది.' లోపలకు వస్తూనే జర్నలిస్టు రావు అన్నాడు.

'రానీ'

'యీసారి ఇండియాకూడా యుద్ధభూమిగా మారుతుంది'

'మారనీ'

రావు, సుబ్బారాయుడు ప్రక్కనవున్న కుర్చీలో కూర్చుంటూ-

'కులాసాయేనా?' అన్నాడు.

సుబ్బారాయుడు పెన్సిలు తిరిగి టేబిలుమీద పెట్టి-

'ఆ అనుమానం నీకెందుకు కలిగింది?' అన్నాడు కొంచెం కఠినంగా.

'నీ జవాబులు' రావు నత్తిగా జవాబిచ్చాడు.

సుబ్బారాయుడు మరోమాటు పాదం గట్టిగా పీల్చి వుపక్రమించాడు.

'అసలు యుద్ధాలు ఎందుకు వస్తయ్?'

రావు కిందపడివున్న పత్రికను చేతిలోకి తీసుకుంటూ—

'ఈ విషయాన్ని మనం చాలా సార్లు చర్చించాం. మళ్ళీ యిప్పుడా చర్చ అనవసరమనుకుంటాను. అసలు - నీ వాల్లో...'

సుబ్బారాయుడు గట్టిగా టేబిలు మీద గుద్దేడు. రావు చేతిలోనుంచి పత్రిక జారి తిరిగి నేలమీద పడింది.

'ఏ ముఖ్య విషయాన్నైనా సీరియస్‌గా చర్చించుదామనుకున్నప్పుడల్లా, నువ్వు నీవంట్లో అంటూ అడ్డు తగులుతూంటావు. అసలు నీ వుద్దేశ్యం నాకు మతి స్తిమితంగా లేదనా?'

రావు బలవంతంగా పెదిమలమీదికి నవ్వు తెచ్చుకొని, నేలమీదినుంచి పత్రికను తీస్తూ—

'నీవంట్లో - అనడంలో నావుద్దేశ్యం - నీచెవి బాధనుగురించే. కావాలంటే నీతో ఏవిషయాన్నయినా - ఎన్ని గంటలకాలమైనా సరే చర్చించడానికి తయారు. నీవు యం. ఏ. వయితే - నేను బి. ఏ. ను. నీవు వేదాంతి వయితే - నేను జర్నలిస్టును. ఇక ప్రారంభించు.'

సుబ్బారాయుడు ప్రశాంతవదనంతో, రావు వంక ఓమారు చూసి—

'ఏమైనా మీజర్నలిస్టులు మహా ఘటికులోయ్! జర్నలిజం అంటే, నాకు చర్మంఒలవడం అన్నట్టు వినబడుతూవుంటుంది. ఇక నా చెవి విషయం. మామూలుగా అనుకున్నట్టు యీసారి కుడిచెవి చీముకారడమూ కాదు - బాధపెట్ట పెట్టడమూకాదు - ఒక అపూర్వ విషయం - ఎడమ చెవి...' సుబ్బారాయుడు కుడిచేత్తో తన ఎడమ చెవిని అతి సున్నితంగా తాకి, దీర్ఘాలోచనలో పడ్డాడు.

రావు నిశ్శబ్దంగా పత్రికచదువుకుంటున్నాడు. మౌనంగా ఆలోచించుకునేటప్పుడు సుబ్బారాయుణ్ని పలకరించడం మహా ప్రమాదకరమని అతనికి తెలుసు. అలాంటి సందర్భాల్లో పలకరించామా అంటే - హఠాత్తుగా ఏ మాత్రం హెచ్చరికా యివ్వకుండా, కాంట్ - నీట్జే - రస్సెల్, జోడ్‌లను ఒంటరిగానూ, కలగూరగంపగానూ ఎదటివాళ్ళమీదికి విసురుతాడు. అచ్చగా వాళ్ళ పుస్తకాల్లా మాట్లాడేస్తాడు.

సుబ్బారాయుడు గట్టిగా ఓమారు తుమ్మి, పొడుండబ్బా దగ్గరకు చేయిపోనిస్తూ అన్నాడు: 'ఈ ప్రపంచాన్ని ఓమారు గట్టిగా జుట్టుపట్టుకుని కుదిలించదలుచుకున్నాను.'

'ఏ రూపంగా?'

'అదే ఆలోచిస్తున్నాను. ప్రపంచాన్ని మనం జుట్టు పట్టుకుంటే - తిరిగి అది మన పీకలంకించుకోకుండా ముందు జాగ్రత్తపడాలి. అందుకు మనకు కొన్ని అపూర్వశక్తిసామర్థ్యాలు కావాలి.' సుబ్బారాయుడు టేబిలుమీద గడ్డం ఆనించి కళ్లుమూసుకున్నాడు.

రావు పత్రికని టేబిలుమీద పడవేసి, సిగరెట్టు ముట్టించేందుకుఅగ్గిపుల్లగీసి, దాన్ని అలాగే చేతులో వుంచుకొని——

'అంటే' అన్నాడు.

సుబ్బారాయుడు కళ్లుమూసుకునే జవాబిచ్చాడు.

'మనం చెప్పేదానికి అవును- అనడం తప్పకాదు- అనడం యీ ప్రపంచానికి తెలియకుండా చేయాలి. అలాంటి పరమశక్తిని ముందు పొందాలి.'

'అసాధ్యకార్యం అనుకుంటాను.' రావు చప్పరించాడు.

సుబ్బారాయుడు కుర్చీలో నిటారుగా కూర్చుని - పొడుంకాయతో టేబిలు మీద తాళంవేస్తూ, 'అసాధ్యాలూ, దుస్సాధ్యాలూ అనేవి యీ ప్రపంచంలో వున్నవనేది నాకు తెలుసు. కాని ఒకసారి దైవకృప, ఆయన హెచ్చరిక మనకు పూర్తగా దొరికిన తరువాత - ఏ కార్యాన్నైనా సాధించవచ్చు...' మాట పూర్తిచేయకుండానే, కుడిచేత్తో ఎడమచెవిని సున్నితంగా పట్టుకొని కళ్లు మూసుకున్నాడు.

'ఆ చెవి ఏమైనా బాధపెడుతూందా?' రావు సానుభూతితో అన్నాడు.

'బాధకాదు. కొన్ని అపూర్వ సందేశాలూ, అవ్యక్త భావాలూ గత నాలుగు రోజులనుంచి యిది నాకు వినిపిస్తోంది. కొంతవరకు అర్థమయినై. మరికొంత అర్థంచేసుకునేందుకు ప్రయత్నం చేస్తున్నాను.' సుబ్బారాయుడు కంటిపాపల్ని పైకి తిప్పాడు.

'ఆ సందేశాలూ వాటి విషయంలో, మన దృక్పథాల్లో చాలా తేడా వుంది. కనుక ఆవిషయం నేను చర్చించను. ఒకవేళ చీము కారడం కుడి చెవినుంచి ఎడమ చెవికి మారిందేమో డాక్టరుకు చూపించావా?'

సుబ్బారాయుడు ఓ నిమిషంసేపు కోపాన్ని తొక్కి పట్టేందుకు గట్టి ప్రయత్నం చేశాడు.

'ఇది డాక్టరుకు చూపించవలసిన విషయం కాదు. నీకు యిదివరకు చెప్పాననుకుంటాను - చిన్నప్పుడు నాకు ఓ చెవి చీముకారడం - దానిమీద మా తలిదండ్రులు మోపిదేవి సుబ్బారాయుడుకు మ్రొక్కుకోవడం - అది నయం కావడం - ఆయన పేరే నాకు పెట్టడం. అదంతా-'

'అవును యిదివరకు చెప్పావ్. కాని యీ మధ్య తిరిగి తిరిగి ఆ చెవి చీము కారుతోందనీ, బాధగా వుందనీ అన్నావుకూడా.'

సుబ్బారాయుడు కుర్చీలోనుంచి, రావువైపువంగి మెల్లగా అన్నాడు.

'అదంతా మన మానవుల్లోని దంభ గర్వాల కారణంగా దేవుడుచూపే ప్రతీకారం.'

'అర్థంకాలేదు.'

'అయితే విను' సుబ్బారాయుడు పొడుంకాయను దగ్గరకు లాక్కున్నాడు. రావు రిస్ట

వాచీవంక ఓమారుచూసి నిశ్చలంగా కూర్చు న్నాడు.

'చిన్నప్పుడు ఆ మొక్కు-కోవడంతో పోయిన ఆచెవి బాధ, తిరిగి కాలేజీలో చేరిన తరవాత ప్రారంభమై-యం. ఏ. ప్యాసయిన తరవాత ఎక్కు-వయింది.'

రావు తల మరోవైపు తిప్పుకుని, 'ఆఫీసు కెళ్ళాలి. సాయంకాలం వస్తా' అన్నాడు.

'ఇంతా ప్రారంభించిన తరవాత-మధ్యలో నీవు వెళతాననడం బాగాలేదు. అందులో నేను ఓ నిశ్చయం-దాన్ని ప్రతిజ్ఞ, శపథం అని అన వచ్చు. ఆ విషయం చాలా ముఖ్యమైంది. అదికూడా నీకు చెపుతాను.'

ఆలోచించకుండా - సుబ్బారాయుడు ఏ ప్రతిజ్ఞా చేయడని రావుకు తెలుసు. సిగరెట్లు మానేస్తానన్నాడు. అంతే! మళ్లీ యీనాటి వరకు ముట్టలేదు. పొడుం అలవాటు చేసు కున్నాడు. కాఫీ ముట్టనని ప్రతిజ్ఞ-కోకో తాగు తున్నాడు.

రావు మరో సిగరెట్టు ముట్టించి కుర్చీలో కదలకుండా కూర్చున్నాడు. సుబ్బారాయుడు యింకోమారు పొడుంపట్టుపట్టి ప్రారంభించాడు.

'వూహ బాగా వచ్చిన దగ్గిరనుంచీ-ముఖ్యంగా కాలేజీ చదువు ప్రారంభించిన దగ్గిరనుంచి-నా పేరు విషయంలో కొంత వ్యాకులత పడ సాగాను. కొన్నిసార్లు పేరు మార్చుకుందామని గట్టిగా నిశ్చయించుకున్నాను కూడా.'

రావు అతడి ధోరణికి అడ్డుతగల దలుచు కున్నాడు. లేకపోతే సుబ్బారాయుడు గంటల తరబడి మాట్లాడేటట్లు కనబడ్డాడు.

'అసలు పేరులో ఏముంది? నీవు అనవస రంగా బాధపడడం తప్ప!'

సుబ్బారాయుడు ముఖం చిట్లించి రావులూ, ప్రసాద్‌లూ లాంటి పేర్లతో బతికేవాళ్లకు నా లాంటివాళ్ళ బాధ తెలీదు. సుబ్బారాయుడు, యం. ఏ. చూడు ఎంత అసహ్యంగా ధ్వని స్తోందో.'

'ఇంతకూ అసలు విషయాన్ని మర్చి పోయావ్. నీ ప్రతిజ్ఞ-'

'దాన్ని చెప్పేముందు-ఒకప్పుడు ఎంతగానో నాకు న్యూనతగా తోచిన నా పేరు-నన్ను వుద్ధ రించడానికి - అసలు నా జీవితాన్నే మరో మార్గంలో పెట్టడానికి ఎలా సాయపడిందో చెప్పాలి.'

'సరే త్వరగా కానీయ్.'

'పేరు మార్చుకుందామని నేను తీవ్రంగా ఓ నిశ్చయానికి వచ్చినప్పుడల్లా, చెవి బాధ పెట్టడం చీముకారడం ప్రారంభించేది. చిన్న ప్పుడు మోపిదేవి సుబ్బారాయుడికి మొక్కు-కుని ఆయన పేరు పెట్టగానే ఆచీము కారడం ఆగి పోయింది. ఇప్పుడు యీ సంఘటనల్ని మొత్తం కలిపి, విడదీస్తే వచ్చే అన్సరు?'

'నాకు తెలియడంలేదు' రావు కళ్లు తేలవేసి గాలి పీల్చుకునేందుకు గట్టి ప్రయత్నంచేశాడు. సుబ్బారాయుడు కుర్చీలోనుంచి లేచి, చేతుల్ని నడుం వెనకకు పోనిచ్చి-గదిలో అటూయిటూ తిరగడం ప్రారంభించాడు.

'సాయంకాలం కనబడతాను' రావు కుర్చీలో నుంచి లేచాడు.

'నా ప్రశ్నకు జవాబు రాలేదు.'

'సాయంకాలం మాట్లాడదాం.'

'ఇక యీ విషయాన్నిగురించి మాట్లాడేం దుకు ఏమీలేదు. ఒక్క-విషయం నిశ్చితంగా తేలిపోయింది. దేవుడున్నాడు!'

'లేడని నేను ఎప్పుడూ అనలేదు.' రావు గాభరాగా అన్నాడు.

'అదే యీ ప్రపంచంలో వచ్చిన చిక్కు-. ఉన్నాడంటూనే- లేడన్నట్టుగా ప్రవర్తిస్తుంది. నీ మట్టుకు నీవు- చాలాదారుణమైన అనుమా నాలు ప్రకటించావ్.'

'ఎప్పుడు ?'

'ఒకమారు నీవు అన్నావు—కని, నిర్దయగా రోడ్డుమీద బిడ్డనువదిలిపోయే క్రూరురాలైన మాతలాగా దేవుడు యీ లోకాన్ని సృష్టించి-తరవాత యిక్క-డ జరిగే దారుణహింసాకాండని, యుద్ధాన్నిచూస్తూ, సహించిప్రూరుకోడం చాలా ఘోరం అని. గుర్తుందా ?'

'ఆ మాట యిప్పుడూ అంటాను.' రావు రోషంగా రెట్టించాడు. సుబ్బారాయుడు సాక్షి ప్రాయంగా అతడివంక చూసి—

'యిది దైవదూషణకంటే ఎక్కు-వైంది. దేవుడు యీ ప్రపంచాన్ని సృష్టించాడని ఒప్పు

కుంటూ- తరవాత మన అల్పమైనబుద్ధితో ఆయనచర్యల్ని స్వల్పంచేసి మాట్లాడడం! రాజకీయాల్లో యిటు కాపిటలిజమో, అటు కమ్యూనిజమో కాక మధ్య మార్గాలంటూ చెప్పేవన్నీ ఎలా దగుల్బాజీ వ్యవహారాలో—దేవుడి విషయంలోకూడా యిటువున్నాడని తనను అర్పించుకోవడమో, అటులేడని తనకు తానుగా ప్రవర్తించడమోతప్ప, మధ్య మార్గాలంటూ లేవు. జర్నలిస్టువి కనక, యీ మాత్రం నీకు తప్పక తెలిసివుండాలి.'

సుబ్బారాయుడు నవ్వుతూ రావు భుజం మీదచేయివేసి- తిరిగి కుర్చీలో కూర్చోపెట్టాడు. ఇద్దరు ఒక నిముషం నిశ్శబ్దంగా ఒకళ్ళని ఒకళ్లు చూసుకుంటూ వూరుకున్నారు.

రావు టేబిలుమీదవున్న పొడుంకాయను పరీక్షగాచూస్తూ——

'యీ పూటకు నా ఆఫీసుపని చెడింది. ఏదో ప్రతిజ్ఞ, శపథం అంటూ ప్రారంభించావు. ఆ విషయమన్నా చెప్పు.'

'చెప్పేందుకు ప్రస్తుతం ఎక్కువలేదు. టాం పెయిన్‌లూ, అనటోల్ ఫ్రాన్సులూ పచ్చడి కింద నలిగిపోయారు. అతి స్వల్పవిషయాలుగా కనబడే వాటిద్వారా పరంజ్యోతి నా కళ్లు తెరిచాడు. ఒక వారంరోజుల్లో తపస్సుచేసి— యీ లోకం, లోటుపాటుల్ని తెలుసుకునేందుకు, అందరికళ్లు తెరిచేందుకు ప్రతిజ్ఞపూనాను——' సుబ్బారాయుడు ఎడమచెవిని కుడిచేత్తో, అతి సున్నితంగా పట్టుకుని బుజ్జగించాడు.

'నీవు యిప్పటి పరిస్థితుల్ని బాగా అర్థం చేసుకున్నట్టులేదు. అయినా —— ఆ తపస్సు యిక్కడేవుండి ఎందుకు చేయకూడదు?'

'ఇక్కడేవుండి అలా చేయడంగాని-ఏదైనా సాధించడంగాని అసాధ్యమైనపని. మనం, మత గ్రంథాలన్నీ తిరగవేస్తే కాషాయవస్త్రాలుకట్టి కమండలం చేతబట్టి, నిర్జనారణ్యాలకు వెళ్ళకుండా ఎవరూ దైవదర్శనం చేసుకోలేదు.'

'అయినా——' రావు అంతటితో ఆగాడు.

'ఊఁ! కానీ,' సుబ్బారాయుడు ఆతృతగా అన్నాడు.

'చాలా శ్రమ, ప్రయాస, యింకా——'

'శ్రమప్రయాసల్లేకుండా దేన్నీ సాధించలేం. శరీరంకోసం ఎంత వెగటూ, డోకూ పుట్టించేట్టున్నా కళ్లు మూసుకుని కాడ్ లివర్ ఆయిల్ తాగేస్తాం. కాని ఆత్మకోసం ఏమాత్రం శ్రమ చేయడానికి అంగీకరించం. నేటి మానవ సంఘంలో దినదినాభివృద్ధి అవుతున్న జబ్బు యిదే.'

'నీ ఎడమచెవి- దాని ద్వారా నీవు వింటున్నాననే అపూర్వసందేశాలు- అదంతా నాకర్థం కావడంలేదు.''

సుబ్బారాయుడు ఓ చిరునవ్వు నవ్వి, జేబు గుడ్డతో చెవు తుడుచుకున్నాడు. 'నిజంచెప్పాలంటే నాక్కూడా ఆ సందేశాలు సరిగా అర్థం కాక, అరణ్యాలకువెళ్లి నిర్మలంగా తపస్సులో కూర్చుని, తేల్చుకుందామని నిర్ణయించుకున్నాను. ముందు ఆ సందేశాన్ని నేను సరిగా అవగాహన చేసుకున్న తరవాతనే- మానవజాతిని వుద్ధరించ గలగడంగాని- దైవాజ్ఞను అమలు జరపడంగాని-'

రావు కుర్చీలోనుంచిలేచి రిస్టువాచీవంక చూశాడు!

'నేను సాయంకాలం వస్తాను. నా భయం ఏమిటంటే- నువ్వు పరిస్థితులను బాగా ఆలోచించి యీ నిర్ణయానికి రాలేదేమో అని. మాటవరసకు- ద్వాపరయుగం తరవాత, అరణ్యాలకు వెళ్లి కాషాయంగుడ్డలూ, కమండలంపట్టి తపస్సుచేసిన వారెవరూ లేరు.' రావు గడప దిగి రోడ్డుమీదికి పోతున్నాడు.

టేబిలుమీద పొడుండబ్బాకోసం వెతుకుతున్న సుబ్బారాయుడు, రావు గదిలోనుంచి బయటకు పోవడం గమనించలేదు. అతడి చివరి పదాలు సుబ్బారాయుడుకు బాణాల్లా తగిలినై. తలయెత్తిచూశాడు. రావు రోడ్డుమీదవున్నాడు, కోపంగా అతడు గట్టిగా కేకవేశాడు.

'నీ పౌరాణిక పాండిత్యానికి, చరిత్ర జ్ఞానానికి సంతోషిస్తున్నాను. మహావీరుడూ, బుద్ధుడూ ఏ యుగంలో వాళ్లు? వల్లమాలిన జర్నలిస్టువి!'

వికారంగా, హేళనగా సుబ్బారాయుడు నవ్వే ధ్వని, రావుకు ఆ రోడ్డు మలుపుతిరిగే వరకు వినబడుతూనే వుంది.

సుబ్బారాయుడు ఆరాత్రి మెయిల్‌లో బయలుదేరాడు. ప్రశాంతంగా ఆలోచించుకు

నేందుకు అవకాశంవుంటుందని, మొదటితరగతి టిక్కెట్టు కొన్నాడు. కాషాయవస్త్రాలు, కమండలం- యింకా ఆ రకమైన సరంజామా అంతా ఓ సంచీలో పెట్టాడు. వాటిని నల్లమల అడవుల్లో ప్రవేశించిన తరవాత బయటికి తీయాలని అతని నిర్ణయం.

రైలు వేగంగా పోతోంది. అనేక భావాలూ, పూర్వఋషులచరిత్రల్లో తాను చదివిన వివిధ ఘట్టాలూ అతని మనస్సులో గిర్రున తిరిగినై. విశ్వామిత్రుడు!—ఆ పేరు గుర్తురాగానే కొంచెం వులిక్కిపడ్డాడు. అతని తపస్సు చెడకొట్టడానికి ఎన్ని ప్రయత్నాలు జరిగినై.తనుకూడా అలాంటి విఘ్నాలను ఎదుర్కోవలసివస్తుందా?

'నేను ఇంద్ర పదవినిగాని- అంతకంటె విలువైనదనరే అధికారాన్నిగాని కాంక్షించడంలేదు. ఇప్పటికి, నా ఎడమచెవుద్వారా వింటున్న సందేశాల అర్థం తెలుసుకోవడం, దివ్యదృష్టి, త్రికాలజ్ఞత- అంతే నాకు కావలసింది. తరవాత యింటికివచ్చి- యీ ప్రపంచంలో జరిగే ప్రతి ఘటనకూ, కారణ కార్యాలను చెప్తూవుంటాను. నేను ఆశించే యీ స్వల్పానికూడా అడ్డు తగిలేందుకు రంభల్నీ, మేనకల్నీ నా మీద ఎవరు ప్రయోగిస్తారు?'

పక్కపెట్టెలో ఎవరో మూడవ ప్రపంచ యుద్ధాన్నిగురించి తీవ్రంగా చర్చిస్తున్నారు. సుబ్బారాయుడు వాళ్ళమాటలు ఒక్క నిముషం సేపు విని, తిరిగి ఆలోచనలో పడ్డాడు.

'ప్రశాంతంగావుండే, నిర్జనారణ్యాల్లోతప్ప మనం దేవుణ్ని కనుక్కోలేం. కాని అలాంటి అరణ్యాలన్నీ యీ నాడు నశించిపోతున్నై. భారతదేశం తన ఆధ్యాత్మిక శక్తిని కోల్పోవడానికి ఒకే ఒక కారణం; అరణ్యాలు నశించడం. దానితో ఋషులూ, తపస్సుచేసేవాళ్ళుకూడా లేకుండా పోయారు. రైళ్ళ అరుపుల్లో, మోటార్ల మోతల్లో, ఫ్యాక్టరీలకూతల్లో మానవుడికి ఏకాగ్రత ఎలా అలవడుతుంది. మరి ఋషులు ఎలా వుద్భవిస్తారు?'

పక్కపెట్టెలో మూడో ప్రపంచయుద్ధం ప్రారంభమయింది. సుబ్బారాయుడు ఆగోలలో యిక ఆలోచించలేక పోయాడు. చెవిని ఆ వైపు తిప్పాడు.

'మాస్కో ఆజ్ఞ ప్రకారం నల్లమల అడవుల్లో కమ్యూనిస్టులు స్థావరాలు ఏర్పరచుకుని- స్టాలిన్ ఆర్డరురాగానే మొత్తం ఇండియాను ఆక్రమించుకునేందుకు ప్రయత్నంచేస్తున్నారు.'

సుబ్బారాయుడి గుండె ఆగిపోయినట్టయింది. తపస్సు చేసేందుకు తను అక్కడికేపోతున్నాడు!

'అసలు రష్యాలో కూలివాళ్ళదే రాజ్యం. రైతులు నానా అవస్థలు పడుతున్నారు. మచ్చుకు; ఏ కూలివాడికైనా జబ్బుచేసిందంటే- రైతును పట్టుకొచ్చి రక్తంలాగి- ఆ కూలివాడికి యింజక్షన్లద్వారా ఎక్కిస్తారు.'

'ఎవరు చెప్పారు?'

'మా...'

తరవాత చేతులో కర్రలో కలిసినై. అంతా గందరగోళం. సుబ్బారాయుడు గట్టిగా చెవులు మూసుకున్నాడు. ప్రపంచానికి వెర్రి పుట్టింది. వైరుధ్యాలతో తన్నుకు చస్తున్నారు. కాని అంతా సృష్టించిన ఆతండ్రి, ఏమి చేస్తున్నట్టు? ఎడమచెవునుంచి వస్తున్న అవ్యక్త సందేశాల్లో ఆ ప్రశ్నలకు జవాబులకోసం సుబ్బారాయుడు ప్రయత్నంచేశాడు.

రైలు ఆగింది. సుబ్బారాయుడు కిటికీ గుండా తల బయటకు పెట్టి స్టేషనువైపు చూశాడు. అది తను దిగవలసిన చోటు.

సంచి చేత్తో పట్టుకుని వేగంగా నడవడం ప్రారంభించాడు. సూర్యాస్తమయానికి ముందే తను గమ్యస్థానం చేరుకోవాలి.

అడవిలో కొంతదూరం కాలిబాటన నడిచి, పక్కమార్గం తీశాడు. గుబురుగా పెరిగిన వివిధ జాతి వృక్షాల్ని ఆశ్రయించి బతుకుతున్న తిప్పతీగలూ, ముండ్లపొదలూ అతడి మార్గాన్ని అడ్డుకుంటున్నై. నడక సాగడంలేదు. చెట్ల కొమ్మల్లో నుంచి అక్కడక్కడా తునకలు తునకలుగా కనబడుతున్న ఆకాశంవంక చూశాడు. సాయంత్రం అయిదుగంటలై వుంటుంది.

తనువెంట తెచ్చుకున్న బిస్కట్లూ, రొట్టెలూ నాలుగైదు రోజులకు సరిపోతై. తరవాత ఏం తిని బతికేట్టు? హఠాత్తుగా అప్రయత్నంగా యీ ప్రశ్న అతడిముందు గుబురుగా నిలబడింది.

ఋషులు ఏంతిని తపస్సు చేసేవాళ్ళు? కందమూలలాలూ, ఆకు అలములూ, సెల ఏటినీళ్లూ!

అవును-తనూ అదే చేయాలి. కందమూలాలు ఎక్కడుంటై? చుట్టూ చూశాడు. అన్నీ వేరు లేని పెద్దమాన్లూ, పిచ్చిఆకులూ, ముళ్లతీగలూ! నిస్పృహతో సంచీవంక చూసుకున్నాడు.

కొంచెం విశ్రాంతి తీసుకుందామని, అతడు సంచీ కిందపెట్టి కూర్చోబోయాడు. ఎదురుగా వున్న తీగలు విపరీతంగా కదిలినై. కారణం ఏమైవుంటుంది? భయంతో ఆశ్చర్యాన్ని కలిపి సుబ్బారాయుడు రెప్ప వాల్చకుండా చూస్తున్నాడు.

ఏదో జీవి నల్లని మూతిని ఆకుల్లోనుంచి బయటకు పెట్టి కాలమేఘంలా ఒక్క వూపుతో అతడి వైపు దూకింది. జాంబవంతుడు-కాదు ఎలుగుగొడ్డు! అతడు వికృతంగా అరిచి పరిగెత్తాడు.

తిరిగి కాలిబాటమీదికి ఎలావచ్చాడో అతడికి తెలీదు. చెవులో శబ్దం ఎక్కువయింది. శరీరమంతా చెమటతో తడిసిపోయింది. నిరాశతో-'ఏమైతే అదే కానీ,'అనుకుంటూ అక్కడే ఆ కాలి బాటమీదే కూర్చున్నాడు.

తను చదివిన పురాణాల్లో, ఋషులు చాలా కుంది రంభోర్వసుల తాకిడికి తట్టుకోలేక బాధపడ్డారేగాని క్రూరమృగాలనుంచీ ఆకలి దప్పికలనుంచీ అవస్థలపాలు కాలేదు. ఒకవేళ క్రూరమృగాలనుంచీ, ఆకలి దప్పికలనుంచీ బతికి బయటపడిన ఏ కొద్దిమందినో మాత్రమే పురాణకర్తలు గ్రంథస్థం చేశారా? లేక 'కలియుగంలోనే మానవులతోపాటు, జంతువులుకూడా క్రూరత్వాన్ని అలవరుచుకున్నాయా?

'చేతులెత్తు, హ్యాండ్స్ అప్, హాత్ వుఠావ్.'

సుబ్బారాయుడు వెనక్కి తిరిగి చూశాడు, ఇద్దరు పోలీసులు! నిశ్చేష్టితుడయ్యాడు. వణుకుతున్న గొంతుతో 'ఎందుకు?' అన్నాడు. గాలిలో తుపాకి పేలింది. అతడు చేతులెత్తాడు సంఘటనలన్నీ అపూర్వంగా-అమానుషంగా కనబడినై.

'తుపాకి ఎక్కడ దించావ్? మీవాళ్ళంతా ఎక్కడున్నారు?'

ఒకడు జేబులూ ధోవతి మడతలూ పరీక్ష చేస్తూంటే, రెండోవాడు తుపాకి గురిపెట్టి ప్రశ్నించాడు. సుబ్బారాయుడుకి అంతా ఓ పీడకలలా వుంది.

'నాకు తుపాకీలేదు-తోడుగా ఎవరూలేరు. ఒంటరిగాణ్ని.'

'అబద్ధం! పేల్చేస్తా. నిజంచెప్పు, నీ పేరు?'

'సుబ్బారాయుడు.' ఒక్కక్షణం ఆగి-'యం. ఏ.' అన్నాడు.

'మొదటిది అసలుపేరు- తరవాత చెప్పింది గెరిల్లా మారుపేరు.'

ఆ ఇద్దరు పోలీసులు నవ్వుకున్నారు. 'యీ ఒక్కరోజున యింతవరకు ఆరుగురు కమ్యూనిస్టు గెరిల్లాలను పట్టాం. నీవు ఏడోవాడివి. ఇనస్పెక్టరుగారి దగ్గరకు నడు.' పోలీసు తుపాకి మడమతో, సుబ్బారాయుడి వీపుమీద పొడిచాడు. అతడికి బాధకలగలేదు. కల! పీడకల!!

ఇనస్పెక్టరు సుబ్బారాయుడిని చూస్తూనే తృప్తిగా తలవూపి, పోలీసులతో-

'ఆయుధాలు ఏమైనా దొరికినవా?' అన్నాడు.

'లేదు సార్!'

ఇనస్పెక్టరు నోటుపుస్తకం తీసి, పెన్సిలు వేళ్ళమధ్య ఆడిస్తూ అధికారస్వరంతో అడిగాడు.

'మీ దళంపేరు? నాయకుడు?'

నా పేరు సుబ్బారాయుడు—'

'నీ పేరు తరవాత చెప్పొచ్చు. ముందు మీదళంపేరు- నాయకుడు.'

సుబ్బారాయుడు ఓ నిమిషం యినస్పెక్టరు వంక దీనంగాచూసి-

'నేను కమ్యూనిస్టునూ కాదు- గెరిల్లానూ కాదు. మీ పోలీసులు పొరబడ్డారు. తపస్సుచేసుకునేందుకు వచ్చాను.'

ఇనస్పెక్టరు నోటుపుస్తకంలో అంతవరకు రాసుకుని నవ్వాడు:

'నల్లమల అడవులకు ప్రభుత్వాన్ని కూలదోసేందుక్కాక- తపస్సుచేసుకునేందుకు ఎవరూ రారు. అసలు తపస్సుచేయడమేంటి- నాకు ఆశ్చర్యంగావుంది.'

సుబ్బారాయుడు ఎడంచెవును ఓమారు సున్నితంగా తాకి-

'ఏదో దైవప్రేరణవల్ల అలాబుద్ధిపుట్టి బయలుదేరాను.'

"యిది ఇంకా ఆశ్చర్యంగావుంది. యీ రోజుల్లో ఎవడైనా తపస్సు చేయడానికంటూ అడవులకు వెళ్ళాడంటే నేను నమ్మను. అలాంటివి వట్టి కాకమ్మకథలు. అలాంటివాళ్లు వున్నారంటూ ఎవడైనా చెప్తే- వాణ్ని విశాఖపట్టణం పిచ్చాసుపత్రిలో చేర్చమంటాను.'

సుబ్బారాయుడు కొద్దిసేపు మౌనంగా వూరుకున్నాడు. తనలో మిగిలిన కొద్ది ధైర్యాన్నీ, సమయస్ఫూర్తినీ కూడగట్టుకొని-

'నేను తపస్సు చేసుకునేందుకు వచ్చానంటే మీకు ఆశ్చర్యంగావుండవచ్చు. కావాలంటే నా సంచిని పరీక్షించండి. అందులో కాషాయ వస్త్రాలు, కమండలం- అన్నీవున్నై.'

ఇనస్పెక్టరు కుర్చీలోనుంచి స్ప్రింగులా లేచి నుంచున్నాడు.

'ఎక్కడ! ఆ సంచి ఎక్కడ! అందులో పిస్టల్సూ, యింకా మనకు అవసరమైన యితర కాయితాలు వుండివుంటై.'

పోలీసులు ఒకళ్ళమొఖం ఒకళ్లు చూసుకున్నారు.

'మాకు తెలీదు, మేం పట్టుకున్నప్పుడు యితడి దగ్గర సంచిలేదు.'

ఇనస్పెక్టరు కోపంగా రెండడుగులు ముందుకు వేశాడు. పోలీసులు భయంగా మూడడుగులు వెనక్కివేశారు. పట్టరానంత వుద్రేకంతో అతడు సుబ్బారాయుడి మెడ గట్టిగా పట్టుకొని-

'నిన్నూ, నీ వశాన్నీ ఒక వారంరోజుల్లో నామరూపాలు లేకుండా చేస్తాను. తపస్సు అని నన్ను మోసపుచ్చదల్చుకున్నావా?'

సుబ్బారాయుడి ముఖం వెల వెల పోయింది:

'సంచివున్నమాట నిజమా? అయితే ఎక్కడ దాచావ్.'

నీరసంగా గోడకు చేరగిలబడి కూర్చుని, హీనస్వరంతో సుబ్బారాయుడు అన్నాడు: 'మీరు అనవసరంగా బాధిస్తున్నారు. సంచి, అందులో కమండలం, కాషాయవస్త్రాలు వున్న మాట నిజం. ఎలుగ్గొడ్డునుచూసి భయపడి, వాటిని అక్కడే చెట్లల్లో వదిలేశాను.'

నోటు పుస్తకం మూసి యినస్పెక్టరు ఆశ్చర్యంగా, హేళనగా అతడివంకచూశాడు.

'అన్నీ జిత్తులు! ఆ సంచీకోసం వెతికేందుకు యిప్పుడే పోలీసుల్ని పంపుతున్నాను. అది దొరికి- అందులో యితరవస్తువులుకాక, నీవు చెప్పినవే వుంటే సరే, లేకపోతే—' సిమెంటు, ఇనుమూ ఘర్షించినై.

'మీరు తొందరపడుతున్నారు. నా పేరు సుబ్బారాయుడు యం. ఏ., బెజవాడ, రామాలయం వీధి, శివాలయం సందు. ఇంటి నెం.-'

'ఆపేసెయ్! ఆ భారతమంతా నాకనవసరం. సంచి దొరికె అందులో నీవు చెప్పే వస్తువులు కనబడేంతవరకు, నీకు లాకప్. అరే! నంబర్... త్రీనాట్ !'

ఆ రాత్రి — ఇనుపచువ్వల వెనుక, దేవుడి సృష్టికౌశలంమీద అభివృద్ధి చూపిస్తూ మానవుడు నిర్మించిన, ఆ మరో ప్రపంచంలో సుబ్బారాయుడు బుర్రవేడెక్కేవరకు ఆలోచించి కన్ను మూశాడు.

కలతనిద్దరలో కల: భారత దేశంలో వున్న మహారణ్యాలన్నీ ఒకేసారి ముట్టుకుని, బ్రహ్మాండమైన మంటలతో పొగలతో తగలబడిపోతున్నై. ఆమండే అగ్నిలో చిక్కుకుని పెద్ద పులులూ, సింహాలూ. తోడేళ్లూ, గుంటనక్కలు,ఋషులూ అందరూ, అన్నీ బూడిదైపోతున్నై. చుట్టూ లక్షల, కోట్ల సంఖ్యల్లో చేరిన ప్రజానీకం "పండించేందుకు పొలాలు! ఇళ్లు కట్టుకునేందుకు స్థలాలు!" అంటూ వుత్సాహంతో కేకలు వేస్తున్నారు. సుబ్బారాయుడు నిద్దరలో మూలుగుతూ యింకోవైపు పొర్లాడు - 'దేవా! భారతదేశం ఆధ్యాత్మికశక్తిని కోల్పోతోంది. మానవుడు నిన్ను సాధించేందుకు యిక ఏనిర్జనారణ్యానికి వెళ్లితపస్సు చేసుకుంటాడు? వున్నావా? వుంటే-చూస్తూవూరుకుంటావా? అంతా మోసం! మోసం! సుబ్బారాయుడు పెద్దగా అరుస్తూ లేచి కూర్చున్నాడు. ఎడం చెవు బాధ పెడుతోంది. చేత్తో తాకి చూశాడు. విపరీతంగా చీము కారుతోంది!